

ESTI SÉTA

A kisfiammal sétálgattunk,
Még selypitget a kis kölyök, —
Ámult s a fénylő kirakatok
Úvegburkába öklözött.

Szép este volt, vagy alkonyat:
Csillogva nyujtóztak a fák.
Csillogó szemmel sétáltatták
Babáikat az újmamák.

Kesernyés illattal kiáltott
A kopasz hárs, a mogyoró,
Amit én is szóba kerestem,
Hogy élni szép, hogy élni jó!

Lassan megtelt az esti korzó, —
Lányok, diákok, — katonák —
S a fiam énekelni kezdett:
„Eltárs, indulj előre hát!”

Énekelt, piroslott az arca
És csattogott a csöppnyi láb,
Ahogy keményen, büszkén verte
A dallam forró ritmusát.

En most, harminc éves koromban
Értem meg egészen e szót,
Eltárs; de fiaim szívébe
E szó hagy lángoló nyomot.

Ahogy kis hangján szállt a dal
A tarka sokaság fölött,
Láttam: így női jövőnk csodája
Mindennapos munkánk között.

Tegnap még alig tipegett, ma
Sugárzó széles dalba fog.
— Zongják a szorgos dinamók,
Dübörgi millió torok.

A pergő orsók zümmögik,
Rikoltja az esztergakés,
A mozdonyok nyers pőfögése,
Fegyverek hangja dörgi és

Fiaink hangja csengeti:
„Eltárs, indulj előre hát,
Indulj, s teremtsd újjá e földet
Jövendőnk szabad otthonát!”